

imidlertid har han slappet Sindene overfor dette Spørgsmaal, fordi han har sagt, at der intet var i Vejen for at vente, medens der efter min Mening er alt i Vejen.

Jeg vender tilbage til det Spørgsmaal: Hvor vil den højtærede Finansminister faa Penge fra til det Underskud, som kommer? Han vil ikke kunne komme igennem med det, han nu har i Statskassen, indtil 1912, altsaa med den Finanslov, han har forelagt for 1911—12, og faar han ikke det faste Laan — jeg tror ikke meget paa, at det faste Laan kan tilvejebringes paa rimelige Vilkaar, hvis vi ikke kunne godtgøre overfor Udlandet, at nu er der en rimelig Ligevægt mellem vore Indtægter og vore Udgifter —, vil han nødes til paa ny at gaa til Veksellaan. Jeg husker de Betæneligheder, jeg nærede, da jeg skulde foreslaa det første Veksellaan. Det var jo noget ganske uuhørt den Gang, og det var med Angst og Bæven, jeg gik til det; jeg vidste ikke, hvordan Rigsdagen vilde stille sig dertil. Nu ere vi allesammen saa indlevede i det, at det nu er det tredje Veksellaan, vi skulle til at vedtage, og den højtærede Finansminister stiller det fjerde i Udsigt til Sommer. I Virkeligheden kommer maa-ske det femte med ved det foreliggende Forslags Fornyelse til næste December, og der er en Mulighed for, at det andet Veksellaan atter maa fornyes, hvis de Midler, den højtærede Finansminister har i Statskassen, ikke slaa til, hvad der er al Rimelighed for, at de ikke gøre. Jeg synes derfor, at den højtærede Finansminister har bragt sig i en overordentlig vanskelig Situation — jeg ved godt, at det er hans egen Sag —, og det forekommer mig, at ved den Stilling, han indtager, lægger han hele Ansvar paa sig og ikke noget paa andre Partier. Han tager nu det hele saaledes paa sig og paa Regeringen og sit Parti, at vi andre med megen Tryghed kunne sige, at vi have slet intet Ansvar i den Sag. Ansvar vilde være blevet fordelt, hvis den højtærede Finansminister var kommen med Forslag, som ikke vare blevne vedtagne i Rigsdagen. Men i Stedet derfor stiller han sig saaledes, at han siger: der kan ventes med Forslag; der behøves ikke noget nu, som betyder noget; thi de Forslag, som den højtærede Finansminister kommer med som f. Eks. Forslaget om Jernbanetaksternes Forhøjelse, ville i Virkeligheden aldrig kunne tilvejebringe den Ligevægt, her er Tale om. Og det tør jeg udtrykkeligt sige, at det vilde forekomme mig højest betænkeligt, om Rigsdagen vilde gaa ind paa et

Forslag om Jernbanetaksternes Forhøjelse og sætte denne Lap paa et pjaltet Klædebon uden at have nogen Sikkerhed for, at man ogsaa gennemfører andre Forslag, der kunne tilvejebringe Ligevægt. Den højtærede Finansminister kan i Virkeligheden efter min Mening slet ikke forlange, at Rigsdagen skal gaa med til Palliativer, som han nu vil have, uden at vi ane noget om, hvad det endelige Resultat bliver af hans Overvejelser, hvilken Finansplan han har, hvad han vil foreslaa for at skaffe nye Indtægter, som han til syvende og sidst er enig med os om maa skaffes. Han vil sige, at en saadan Finansplan, saadanne Overvejelser tage megen Tid. Ja, oprigtig talt, det synes jeg ikke, han skulde lægge saa megen Vægt paa, det er mere til at bilde Børn ind end Rigsdagsmænd. Naar man er Finansminister og sidder inde med den Kundskab, den Indsigt og de Evner, som den højtærede Minister besidder, og naar man har saa udmærkede Embedsmænd til sin Raadighed, som den højtærede Finansminister har i Finansministeriet, og naar Vejene, ad hvilke der kan tilvejebringes nye Indtægter, slet ikke ere saa mange og dunkle her i Landet, saa er det ikke noget, der kræver saa uhyre mange Overvejelser, at den højtærede Finansminister ikke i de Maaneder, der gik forud for Rigsdagssamlingen, og i de Uger, der ere gaaede af Rigsdagssamlingen, skulde kunne have forberedt saadanne Forslag. Derfor forstaar jeg ikke den højtærede Minister paa dette Punkt, jeg synes, han tager en tungere Ansvarsbyrde paa sig end nødvendigt. Jeg ser netop saaledes paa ham, at han er Manden; jeg har altid indrømmet, at han i saa mange Henseender var den rette Mand paa den rette Plads. Jeg har altid ment, at den højtærede Finansminister skulde være Finansminister under givne Omstændigheder, og at han besad den Erfaring, den Indsigt og de Kundskaber, som gjorde ham skikket til denne Plads. Men hvad kunne alle disse udmærkede Egenskaber nytte, naar den højtærede Finansminister mangler noget afgørende: Villien til at se og Modet til at handle? Og jeg kan ikke komme udenom, at det er dette, der i Øjeblikket mangler den højtærede Finansminister. Jeg skal ikke gaa saa vidt, som der er blevet gaaet overfor mig, og sige, at det er af partipolitiske Grunde, den højtærede Finansminister handler, at han er under Trykket af et Partis Meninger, det Parti, i hvis Regering han sidder; men jeg kan